

det Hele retfærdigere og billigere Ansættelse af de Paagjældendes Indtægter; det er vistnok sandt, at de store og haandgribelige Urigtigheder, hvoraf de første Skattebøger vrimlede, efterhaanden ere indskrænkede i Antal, og at man er kommen til mere at træffe det Rette nu, end man gjorde tidligere, men paa den anden Side kan det ikke forbiges, at der endnu i dette Dieblit er meget store Urigtigheder i disse Skatelister, og at Enhver, som bevæger sig noget imellem den kjøbenhavnske Befolkning, har rig Leilighed til at see, i hvilken Grad man paa nogle Steder har overvurderet, paa andre og maastee endnu flere Steder undervurderet den virkelige aarlige Indtægt, hvoraf der skulde svares Skat. Men foruden dette er der endnu det at fremhæve, at der ikke er gjort noget glædeligt Fremskridt med Hensyn til den Retfærdighed og Billighed i de Principer, hvorpaa den kjøbenhavnske Indkomstskat hviler. Loven er ikke bleven bedre, end den var, skjøndt Banen kan have sløvet Misforholdene med den; den indeholder i sig mange Bestemmelser, som ikke kunne siges at stemme med virkelig Retfærdighed. For ikke at tage Tiden for langt med skal jeg her indskrænke mig til at nævne en enkelt, og det er den, at det efter den kjøbenhavnske Indkomstskattelov — og det Samme vil gjælde om det her foreliggende Lovforslag — ikke sjældent hændes, at de samme Indtægter beskattes to Gange. Naar en Mand f. Ex. har en Søn, som er i en eller anden selvstændig Livsstilling, i hvilken han endnu ikke kan erhverve det Fornødne, og som derfor faaer et Bidrag til sit Underhold af Faderen, saa statter Faderen først af sin hele Indtægt, tillige af den Deel, han giver til sin Søn, og dernæst skatter Sønnen (selvfølgelig forsaavidt han boer i Kjøbenhavn) tillige af den Gave, som han modtager af sin Fader. Dette er ikke retfærdigt; det kan være praktisk nødvendigt at fastsætte en saadan Regel, men den er i og for sig ikke retfærdig. Der er fremdeles den store Uretfærdighed, som er fremhævet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), da han motiverede det noget hovedfulds her idag indbragte Forslag, at al reen aarlig Indtægt beskattes eens, uanset,

af hvilke Kilder den er kommen. Disse forskjellige Erfaringer med Hensyn til den kjøbenhavnske Skattelov bør ikke stodes tilside i det Dieblit, der er Tale om at vedtage en Indtægtskattelov, som skal gjælde for hele Landet, og som, hvorledes man end vil begrænse dens Gyldighed i Tiden, dog ganske vist vil faae en betydelig Indflydelse paa senere Skattelove af en lignende Art. —

Det Hovedspørgsmaal, hvorom vi idag væsentlig have hørt forhandle, nemlig det angaaende Procentstyret og Contingentstyret, forekommer mig væsentlig at maatte besvares efter det Hensyn, om vi her vedtage en Indtægtskat, fordi vi trænge til Penge, eller om vi vedtage en Indtægtskat for derved at experimentere og gjøre visse Erfaringer, der i Fremtiden kunne veilede os ved Vedtagelsen af lignende Love. Trænge vi ikke videre til Penge i Statskassen, have vi Raad til i den Henseende at slaae af 1—2—300,000 Rd. efter Omstændighederne, saa lad os tage Procentstyret, for at vi kunne lære det at kjende, at arbejde med det og komme til praktiske Erfaringer desangaaende; men er det Hensigten at vedtage denne Lov for derved at skaffe Statskassen Indtægter, til hvilke den trænger, Indtægter, som man sætter Priis paa iforveien at kunne angive, om ikke absolut bestemt, saa dog med en til Sikkerhed grændsende Grad af Sandshylighed, saa forekommer det mig, at det er meget ubesindigt at indlade sig paa Procentstyret, thi det kan meget let føre til, at den Forudsætning, der er Lovens Anledning, kommer til at bryde. Jeg skal ikke nægte, at det har overrasket mig lidt idag, at der aldeles Intet er blevet talt om den hele finansielle Stilling, om det Spørgsmaal, hvorvidt det endnu fremdeles er nødvendigt at skabe Staten denne nye Indtægtskilde, eller om Forholdene ere saaledes, at de tillade os at vente noget dermed. Udvalget har ganske vist derom erklæret sig i sin Betænkning, alle bets Medlemmer have været enige om, at denne Skat behøves, og den høitærede Finansminister har formodentlig meent, at dermed maatte ogsaa Spørgsmaalet være bevaret, og at der derfor ikke var nogen Opfordring for ham til at komme nærmere ind derpaa. Min Mening er